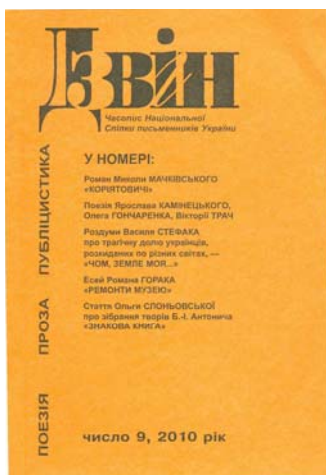

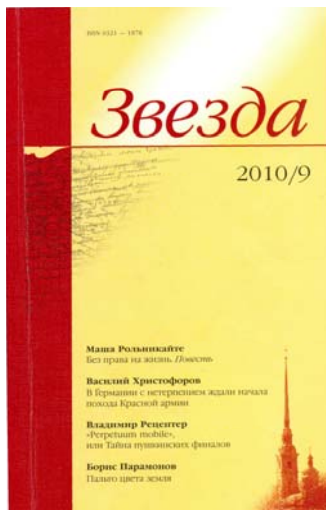
Огляд новинок вітчизняної та зарубіжної періодики.

(липень-жовтень 2010р.)

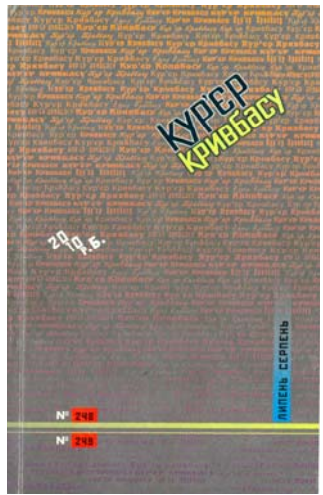
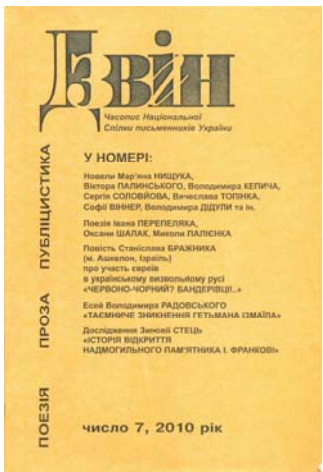
Сторінками історії

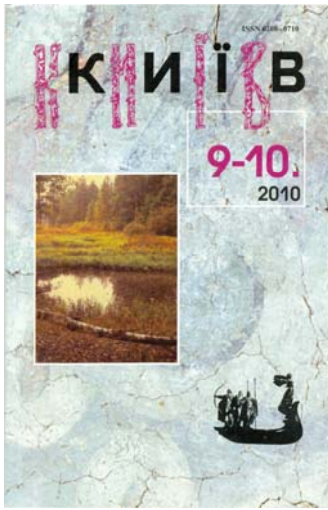
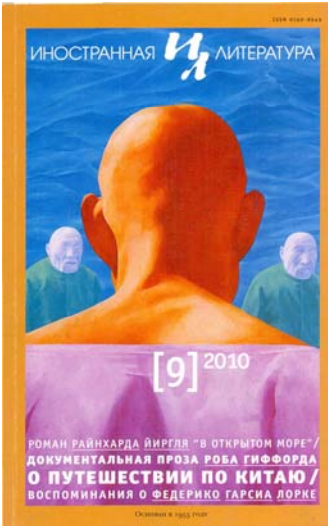
Про події з давньої історії української землі і її народу розповідає український письменник Микола Мачківський в своєму романі «Коріятівичі», надрукованого в ж. «Дзвін» (№№ 9,10 за 2010р.). В назву роману винесено «Коріятівичі» – так звали всіх, хто належав до знаного князівського роду. Старших серед них був литовський князь Михайло-Коріат Гедимінович, молодший брат Великого князя Литовського Ольгерда, і володарював у Литві. А його родина – княгиня Коріятівна з чотирма старшими синами жила на Поділлі – мала земельні володіння і маєток, успадковані від батька, подільського князя. Події, про які розповідає М. Мачківський, відбувалися в середині XIV ст. на Поділлі, Волині, Галичині. Ці землі постійно терпіли спустошливі набіги татар, адже то були часи панування Золотої Орди. Влітку 1832р. військо князя Ольгерда разом з місцевими князями розгромили на Поділлі, на річці Сині Води (притока р. Південний Буг) загони кількох татарських ханів і вигнали татар з цих країв. Подіям, змальованим в романі, не бракувало ні драматизму, ні історичної величі. Автору роману переконливо правдиво вдалося змалювати життя всіх членів роду Коріятівичів, обставини їх непростого буття, яке сьогодні схоже на легенду.

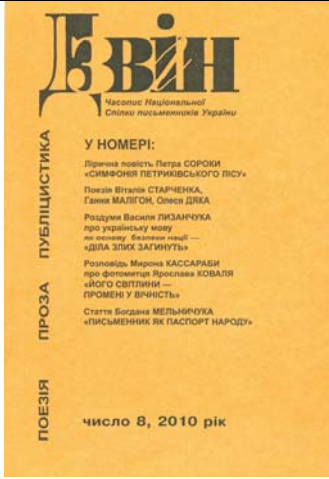
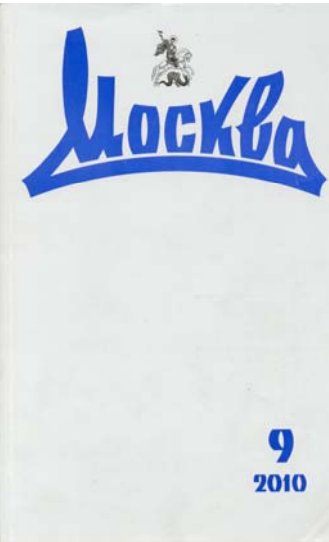

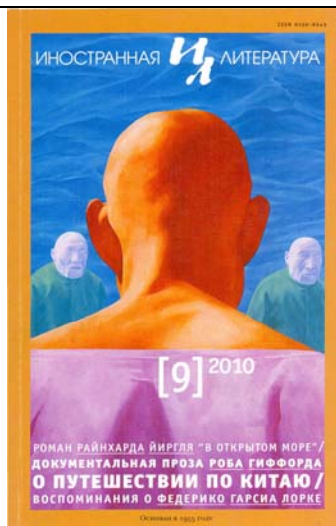
О русской истории пишет Яков Гордин. Главы из его книги «Ермолов: Солдат и его империя» продолжает публиковать ж. «Звезда» (в №№ 9,10 за 2010г.). В центре повествования – судьба генерала Алексея Ермолова, полководца и дипломата, ярчайшего персонажа русской истории. По словам Гордина, его герой – из тех, кто нёс свою эпоху, как опоры несут мост. Сложная, причудливая, истинно российская судьба. Своего героя автор называет историческим кентавром, ибо этот русский генерал нёс в себе немало имперских инстинктов екатерининской эпохи, дожил же до великих реформ Александра II. В главах книги, опубликованных в этих двух журналах, автор с особой пристальностью рассказывает о непосредственном участии генерала Ермолова в военных сражениях России 1812г. Против армии Наполеона. Предыдущие главы опубликованы в ж. «Звезда» №№ 11,12 за 2009 и №№ 4,5,6 за 2010 г.

	О трагических событиях начала Великой Отечественной войны пишет Маша Рольниковайте в повести «Без права на жизнь» (ж. «Звезда» №9 за 2010г.). Писательница рассказывает о массовом уничтожении фашистами в Литве евреев (стариков, женщин, детей) во время страшных погромов и в гетто. Главный персонаж повести только что окончивший школу. Литовка Гражина – пытается спасти новорождённого ребёнка своей одноклассницы – еврейки по национальности, вся семья которой попала в гетто, хотя и знает, что за укрытие еврейского ребёнка её ждёт расстрел. Это книга о человеке, попавшем в нечеловеческие условия, о том, как удалось ей, 18-летней девушке, многое пережив, выжить, остаться человеком, личностью. И, наконец, о том, какой ценой это даётся.
Сучасність на папері	
	Роман Сергія Жадана «Ворошиловград» (ж. «Кур'єр Кривбасу» за липень-серпень, вересень-жовтень 2010р.) став переможцем книжкової премії «Книга року Бі-Бі-Сі 2010». Роман жорсткий, меланхолійний та реалістичний з доволі суттєвим соціальним контекстом. Головного героя звати Герман Корольов. Це людина, якій за 30, яка має своє громадське, соціальне й особисте життя, у якій ніби все гаразд у житті, але на нього раптом звалюється купа проблем. І він намагається їх вирішити. А для цього йому потрібно повернутися в те маленьке містечко на сході України, де він народився і виріс. Фактично, це роман про те, що потрібно пам'ятати все, що з тобою було і це дозволяє формувати своє майбутнє; про те, що потрібно захищати себе, своїх близьких і рідних, свої принципи, своє минуле і майбутнє.
	Журнал «Дзвін» в №7 за 2010р. пропонує читачам цілий ряд цікавих і своєрідних новел письменників із Києва та Львівщини. Серед них : Мар'ян Нищук, Віктор Палинський, Софія Віннер, Сергій Соловійов, Володимир Кепич та ін. Новели наповнені історичними подіями та особами, реаліями і проблемами сьогодення, деякі наповнені колоритом Карпатських гір та загадками й дивами, цікавинами і несподіванками, і навіть містикою.
	Те, що поети звертаються до мистецтва художньої прози, явище досить цікаве. Звертаються чи для розширення діапазону свого творчого «Я», чи для того, щоб у своїй творчості зробити новий стрибок, маючи це своє захоплення за приступку в зрості. Саме таким явищем є проза поета Олександера Шугая. В ж. «Київ» (№№ 7-8 за 2010р.) надруковані розділи з його нової прозової книжки «Притча про хату або Вертеп у раю» під на-

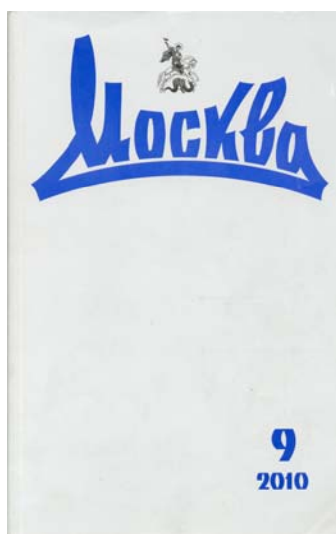
	звою «Стрибок у нічний Берлін». Перше, що приваблює в цій прозі – це житейський матеріал, що поки рідко зустрічається в українській художній прозі – життя українців за кордоном сьогодні, а з нашої землі куди тільки не їдуть. Головний персонаж твору – поет і журналіст з України, працює кореспондентом газети військової частини в Потсдамі. В цьому місті він зустрічає за різних обставин своїх земляків: дехто з них приїхав за заробітком, а кого занесла доля. Як би в житті не було місця для романтики, життя було б жахливо похмурим.
	Співіснування світу людей і живої природи стало темою невеликого за об'ємом, але багатого за змістом оповідання Григорія Кримчука «Остання осінь великого лося». В ж. Київ (№№ 9-10 за 2010р.). Автор зацікавлено, то з захопленням, то з тривогою розповідає про життя одного з лісових мешканців – великого лося: про його звички, про його лосину і про те, як він захищав її саму і її дитя. Але змагання дикої сили і пристрасті зі світом людей і технологією нашої цивілізації закінчилось трагічно і для тварин, і для людей. Є над чим задуматися читачам.
	В ж. Всесвіт №7-8 за 2010р. надрукований роман французького письменника Жана Марі Гюстава Ле Клезію «Потоп». Цей роман вийшов друком ще в 1966р. І читачів, і критиків він вразив, по-перше, несподіваним, оригінальним, сміливим, манірно-витонченим письмом, і, по-друге, тією силою, з якою викриває бездушне західне суспільство, котрому байдужа доля людини. Пройшло півстоліття, але дуже сучасно звучить одна велика таємниця, про яку говорить автор: життя – прекрасне, це диво, дароване Всевишнім, бережімо його; дорожчого за життя немає нічого, отож варто схилитися перед кожним створінням, кожною стеблиною з безмежною шаную, тому що ми за крок до вічності.
Скарбниця мемуарів	
	Відомий український письменник Петро Сорока ділиться з читачами своїми спогадами і враженнями, які вилились в чудову ліричну повість «Симфонія Петриківського лісу» (ж. «Дзвін» №8 за 2010р.). В передмові автор пише: «Поселившись у лісі, мав намір описувати тільки картини природи, зробити

	навколишній світ своїм головним і єдиним героєм. Але людська драма мимоволі увірвалась в мою оповідь. Мені не треба було вигадувати і додавати від себе. Життя виявилось цікавішим за будь-який художній домисел».
	Ярина Голуб пропонує читачам свою автобіографічну повість «Дівчинка і війна» на сторінках ж. «Київ» (№№ 9-10 за 2010р.). Це розповідь 10-літньої дівчинки про свою долю, яка була жорстоким виживанням в роки Великої Вітчизняної війни в окупованому Києві. А почалися трагічні події в її житті ще раніше, взимку 1937-1938 років. Її батько, відомий український письменник Борис Антоненко-Давидович, був заарештований і висланий до Сибіру; маму теж заарештували і вислали в Казахстан в 1938р. Дівчинка залишилась з старенькою і хворою бабусею. З цього жахливого року почалась її «особиста страшна війна». Страшно ще й те, що її дитяча доля була не винятком, а однією з сотен тисяч дитячих доль.
	Журнал «Иностранная литература» в №9 за 2010г. Опубликовал главы из книги Исабель Гарсиа Лорки, сестры писателя Федерико Гарсиа Лорки, под названием «Память моя, память». В публикуемых главах – только детство, их общая с братом жизнь. Здесь другой импульс – воскресить исчезнувшее: тот мир, о котором уже некому вспомнить; сад, что цвёл почти сто лет назад – и был растоптан; мелодию, отзвучавшую в те «баснословные года». Это память чувств. А ещё Исабель охотно рассказывает о других людях – родных и не очень, местных чудаках и соседях, нередко становившихся прототипами пьес её брата Фредерико.
Люди і долі	
	Результатом літературних пошуків Наталі Тихолоз зі Львова стала публікація «Згасла свічка Андрія Франка» в ж. «Дзвін» (№8 за 2010р.). Це розповідь про старшого сина класика української літератури Івана Франка – Андрія. Андрій був маминим пестунчиком, батьковим «найдорожчим помічником», добрим

	товаришем і порадником двох молодших братів і сестри... і рано, надто рано (в 26 років) судилося йому відійти у вічність. Смерть сина стала важкою травмою для батьків і початком трагедії в їх родині.
	Журнал «Березіль» в №9-10 за 2010р. пропонує читачам повість Степана Пушика «Блискавиці б'ють у найвищі дерева». Автор розповідає про двох відомих людей із родини Івасюків: це український письменник, фольклорист, літературознавець Михайло Івасюк і його син, поет і композитор Володимир Івасюк, автор дуже популярних в 80-90-і роки пісень «Червона рута», «Я піду в далекі гори», «Водограй» і щ 105 пісень та інших музичних творів. На жаль, Володимир Івасюк пішов з життя порівняно дуже молодим як за віком (в 30 років), так і за творчим шляхом. Але встиг він не тільки прославити свій рід, своє ім'я, а й свою рідну батьківську землю, свій український народ на весь світ.
	Алексей Варламов написал новый роман «Андрей Платонов» и знакомит с ним читателей, предлагая отдельные главы на страницах ж. «Москва» в №9 за 2010г., «Новый мир» №7 за 2010 г. И «Октябрь» №7 за 2010г. В романе есть рассказ о писателе от имени автора, отрывки из писем Платонова, воспоминания друзей и знакомых. В опубликованных главах – рассказ о жизни Платонова в годы Великой Отечественной войны и последние годы его жизни, об удачных произведениях и неудачах в литературе, когда он не писать устал, а преодолевать давление жизни, несправедливости, о его семье, о личных несчастьях.
Подорожуючи світом	
	Если кто-то из вас не был в Китае, но хочет знать какой он, прочитайте фрагменты книги британского журналиста Роба Гиффорда, работавшего в Китае корреспондентом одной американской радиостанции. Под названием «Дороги Китая: Путешествие в одиночку вглубь страны» они опубликованы в ж.

«Иностранная литература» №9 за 2010г. «Китай не может не озадачивать своей противоречивостью, а если ты не озадачен, то просто не умеешь смотреть, полагает Гиффорд. По его мнению, к этой стране иностранец не может относиться нейтрально: одно из двух – либо пылкая ненависть, либо любовь с первого взгляда.

Для нас, европейцев, Восток остаётся неизвестным, загадочным, таинственным и непостижным. Немного рассказать о нём пытался Юрий Юм в своей восточно-философской повести «Странник», опубликованной в ж. «Москва» №9 за 2010г. Сюжет повести оригинальный и интригующий, рассказ богат событиями и персонажами: здесь можно прочесть о том, как выживает человек в великом безмолвии пустыни, подчиняясь её законам, и о великолепии дворцов султана; о том, как глава каравана лишь по звёздам может начертить путь каравана в пустыне и о том, что среди людей, в гареме султана, женщина может быть заживо похоронена (не сможет выйти больше никогда за пределы стен дворца). Автор попытался рассказать читателям многое из восточной мудрости и философии. Рассказать о повести сложно, её можно и нужно лучше прочесть.